

ГОДИШЊАК ЗА СРПСКИ ЈЕЗИК

ПЕРИОДИКА

Серија
Годишњаци

Департман за српски језик
Филозофског факултета у Нишу

Годишњак за српски језик

Главни и одговорни уредник
Проф. др Бојана Димитријевић

Уредник серије
Проф. др Јордана Марковић

Адреса
Филозофски факултет у Нишу
18000 Ниш
Ћирила и Методија 2

Copyright © Филозофски факултет у Нишу

Сва ауторска права задржана. Забрањено је свако неовлашћено умножавање, фотокопирање или репродуковање делова текста

Универзитет у Нишу
Филозофски факултет

ГОДИШЊАК ЗА СРПСКИ ЈЕЗИК

Година XXVII, број 14

Приредила
Надежда Јовић

Ниш
2016

ТВОРБА РЕЧИ ЗА ИМЕНОВАЊЕ ЧОВЕКА НА ОСНОВУ НЕГАТИВНИХ ГОВОРНИХ ОБЕЛЕЖЈА³

У раду се региструју и анализирају именички деривати којима се у говорима призренско-тимочке дијалекатске области именује човек на основу негативних говорних карактеристика. За потребе овог рада грађа је ексцерпирана из необјављеног *Антропографског речника призренско-тимочког говора*⁴ професора Недељка Богдановића. Деривационом анализом идентификовали смо творбене јединице које учествују у деривационом процесу. Анализи су подвргнуте изведенице добијене префиксацијом и суфиксацијом, као и творенице настале комбинованом творбом. Истраживање је показало да је у творби ових именица доминантна творбена деривација па је посебна пажња посвећена анализи суфикса, њиховој фреквентности, продуктивности и значењу.

Ради се о изведеницама од глаголске, придевске и именичке основе и суфиксима: *-а*, *-ак*, *-ан*, *-ар*, *-ац*, *-ач*, *-ина*, *-оја*, *-ко*, *-ља*, *-оња*, *-ча*, *-ија*, *-ша*, *-штина*.

Кључне речи: призренско-тимочки дијалекат, творба речи, антропографска лексика, негативне особине, оноματοпејске изведенице, суфикси.

Творба речи у призренско-тимочком дијалекту суштински се не разликује од творбе речи у стандардном српском језику. Разлика има у продуктивности појединих суфикса тако да ће се ово истраживање заснивати на

¹ anasavic81@gmail.com

² Овај рад настао је по пројекту „Дијалектолошка истраживања српског језичког простора“ (ЕДБ 178020), који се у Институту за српски језик САНУ реализује под руководством академика Слободана Реметића и уз материјалну подршку Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

³ Проблематиком речи за именовање човека према негативним особинама у говору бавили смо се и у раду *Негативна номинација човека мотивисана говором*, који је излаган на Међународном скупу Путеви и дometи дијалекатске лексикографије, одржаном 12. и 13. априла 2013. године на Филозофском факултету у Нишу.

⁴ *Антропографски речник призренско-тимочког говора* има преко 5200 одредница до којих се дошло теренским радом, ексцерпцијом писаних извора и увидом у дијалекатске речнике. Захваљујем професору што ми је омогућио да тај материјал употребим.

утврђивању мотивних лексема и анализи појединих суфикса, њиховој фреквентности и односу на стање у савременом српском језику. Будући да се ради о именовањима подстакнутим говорним обележјем, наш задатак биће и да при одређивању мотивних речи укажемо на оне које имају оноματοпејско порекло.⁵

Корпус за нашу анализу чини 45 дијалекатских лексема којима се именује човек на основу негативних говорних обележја. С обзиром на то да смо се у претходном истраживању бавили семантиком ових лексема (Савић Грујић 2013), овом приликом усредсредимо се само на њихову творбену структуру.

Удео изведеница у овом скупу износи чак 78%, тј. суфиксацијом је настало 35 именица: *брбљавац*⁶, *брбљавишина*, *брбосан*, *брботљивко*, *брзак*, *вражилац*, *галамција*, *дрдњач*, *дрéкавац*, *жвáкља*, *жвáлча*, *јéцкоња*, *клопотар*, *кéњча*, *лапрда*, *лармација*, *млатина*, *млатьрија*, *мрма*, *мрмóљко*, *мúтавишина*, *мúтља*, *мúтоња*, *пáкља*, *парлапан*, *решетар*, *рикáч*, *ћута*, *ћутилац*, *чекетар*, *шепелкан*, *шља́мпоња*, *шља́пча*, *шља́пша*, *шљипча*.

Префиксално-суфиксалне творенице су: *алапарљивко*, *доћутоња*, *запрдоја*, *заприја*.

У грађи је било 5 сложеница: *млатишума*, *мрчимуд*, *шља́гомир*, *тртомуд*, *тртомудоња*.

У највећем броју примера (27) творбену основу ових именичких деривата представља глагол: *вражилац*, *галамција*, *доћутоња*, *дрдњач*, *жвáкља*, *заприја*, *запрдоја*, *јéцкоња*, *кéњча*, *клопотар*, *лармација*, *лапрда*, *млатьрија*, *млатина*, *мрма*, *мрмóљко*, *парлапан*, *решетар*, *рикáч*, *ћута*, *ћутилац*, *чекетар*, *шља́мпоња*, *шља́пча*, *шља́пша*, *шљипча*, *шепелкан*. Чак 8 глаголских творбених основа, којим је мотивисано 14 деривата, има оноματοпеју као прву морфолошку инстанцу: *дрдњач*, *заприја*, *запрдоја*, *клопотар*, *лапрда*, *мрма*, *мрмóљко*, *парлапан*, *чекетар*, *шепелкан*, *шља́мпоња*, *шља́пча*, *шља́пша*, *шљипча*.

Са придевом у творбеној основи забележено је 10 деривата: *алапарљивко*, *брбљавац*, *брбљавишина*, *брботљивко*, *брзак*, *дрéкавац*, *мúтавишина*, *мúтља*, *мúтоња*, *пáкља*. Са простим придевом у основи је дериват *брзак*, секундарно прост придев је у основи именица: *мúтавишина*, *мúтља*, *мúтоња*, док су остале придевске основе именичког (*брботљивко*, *дрéкавац*) или глаголског порекла (*алапарљивко*, *брбљавац*, *брбљавишина*, *пáкља*). Оноματοпејско порекло имају и неки наведени глаголи у основи (*алапарљивко*,

⁵ Творбено-семантичком анализом оноματοпејских изведеница у савременом српском језику посебно се бавила Рајна Драгићевић (Драгићевић 2001). Сазнања до којих је она дошла, покушали смо да применимо у овом раду.

⁶ Акценат, који је у говорима призренско-тимочке дијалекатске области увек експираторан, даје се према извору. Из техничких разлога уместо знака за експираторни акценат употребили смо знак за дугоузлазни ['].

брбљавац, *брбљавшина*), и именице у основи (*брботљивко*, *дрéкавац*). Да бисмо разумели творбену структуру неких деривата, неопходно је да творбеној анализи прикључимо и семантичку. Међу нашим примерима семантичка анализа се учинила неопходном при одређивању творбене структуре деривата *дрéкавац*. Оно што је очигледно, јесте да је у његовој основи придев *дрекав/дречав*. Претходну морфолошку инстанцу представља деноминални глагол *дрéчи/дрéка* – „виче, урла“, у чијој је основи именица ономатопојског порекла *дрека*.

Именичку творбену основу има једино дериват *жвáлча* (уколико и овде није у питању глагол *жвалави*).

Будући да нисмо успели идентификовати ниједну другу врсту речи која претходи деривату *брбосáн*, претпостављамо да је он директно изведен из ономатопоје *брб(ос)-*.

Лексеме *тртомúд*, *тртомúдоња* настале су сложено-суфиксалном творбом са ономатопојским глаголом у првом делу, спојним вокалом *-о-* и опсценом именицом у другом делу. У примеру *тртомúдоња* композиција је комбинована са деривацијом, тј. именица је изведена суфиксом *-оња*.

Са глаголским првим и именичким другим делом су и тзв. императивне сложенице *мрчímуд* и *млатíшума*.

Лексема *шљагомир* је двоименичка сложеница са интерфиксом *-о-*. Прву компоненту чини именица ономатопојског порекла, која је спојним вокалом *-о-* повезана са именицом *мир*.

Анализа показује да ономатопоја представља прву морфолошку инстанцу више од половине анализираних деривата (24): *алапарљíвко*, *брбљавац*, *брбљавшина*, *брбосáн*, *брботљíвко*, *дрдња́ч*, *дрéкавац*, *запрдо́ја*, *запрíоја*, *клопотáр/клепетáр*, *лапр́да*, *мр́ма*, *мрмо́љко*, *мрчímуд*, *парлапáн*, *тртомúд*, *тртомúдоња*, *чекетáр*, *шепељкáн*, *шљагомир*, *шља́мпоња*, *шља́пча*, *шља́тша*, *шља́пча*. Међу њима највећи број има глаголску ономатопојску творбену основу. До истог закључка дошла је и Рајна Драгићевић при анализи ономатопојских изведеница у савременом српском језику: „Нарочиту склоност према ономатопојским називима имају радње које се састоје из опетовања, и то нарочито оне које значе понављање истоврсних звучних секвенци или покрета једнаке дужине или јачине. Ономатопоја се преноси са радње и на предмете или појаве које такву радњу изазивају, а затим се ономатопојске номинације метафором или метонимијом даље преносе на означавање најразличитијих појмова.“ (Драгићевић 2001: 137).

Суфикси

Анализирани именички деривати мушког рода изведени су помоћу 15 различитих суфикса. Наша намера је да упоредимо значење ових суфикса

тј. деривата чији су саставни део са њиховим еквивалентима у савременом српском језику.⁷ Полазну основу нашег истраживања представља увид у поједине граматике српског (и хрватског) језика, као и преглед друге релевантне литературе која се, између осталог, бави творбом. Од посебног значаја били су нам радови у којима се обрађује суфиксација у говорима призренско-тимочког дијалекта (Жугић 1997, 2007, 2010а, 2010б). Именице које се у савременом српском језику изводе истим суфиксима, али од другачијих основа, нисмо анализирали. Такође, наша анализа обухвата само именице мушког рода.

суфикс -а

Суфикс -а у савременом српском језику, између осталог, „јавља се у девербалима женског рода“ (Клајн 2003: 17) и у хипокористицима мушког рода као еквивалент наставку -о (Клајн 2003: 18). Међутим, неколико редова испод Клајн каже да се ради о именовању према негативним телесним особинама када су са придевом у основи и такви облици се не би могли назвати хипокористицима. У материјалу који је био предмет наше анализе, само именица *мўтља* је придевског порекла, док су остали примери девербали и у говорима призренско-тимочког дијалекта њима се именују особе мушког рода: *лапрда*, *мрма*, *ћўта*.

суфикс -ак

Суфикс -ак, који се јавља у примеру *брзак*, једнак је суфиксу -а̋к у савременом српском језику (то је исти суфикс са различитим акценатским ликовима). Стевановић о овом суфиксу говори као о продуктивном суфиксу за грађење именица, којим се граде именице од придева и означавају имаоца особине исказане придевом у основи (*брзак*, *глўвак*, *лудак*...) (Стевановић 1975: 477). Пример *брзак* забележен је и у јабланичком говору (Жугић 2010б: 228), али ниједно од наведених значења не одговара оном које се јавља у нашој грађи и односи се на именовање мотивисано негативним говорним обележјем. Претпостављамо да подударана нема јер је у питању метафора – *брзак* је свако ко брза, без обзира да ли се то тиче говора или не.

суфикс -ан

Стевановић истиче да се суфиксом -ан изводе именице са погрдним значењем (*бўкван*, *тўпан*, *клипан*). Ако се изводе од придева или глагола, значе имаоца особине означене придевом или глаголом у основи (Стевановић 1975: 495). У јабланичком говору забележено је 18 пејоратива са овим суфиксом (Жугић 2010б: 220), али ниједан није мотивисан говорним карактеристикама. У нашем корпусу са овим суфиксом су лексеме: *брбосан*, *парлапан*, *шепелкан*.

⁷ Будући да се ради о малом корпусу и да ово истраживање претходи детаљнијем и озбиљнијем бављењу дијалекатском творбом, добијени резултати односе се само на именице у вези са специфичним говорним обележјима.

суфикс -ар

Суфикс *-ар* је латинског порекла и њиме се најчешће граде имена ималаца занимања мушког рода (*воденичар, зларат, стдлар*) (Стевановић 1975: 506), али „наставак *-ар* имају и именице што означавају људе, мушка лица везана за оно што основна именица значи, не више као занимање, већ као за друго штогод“ (Стевановић 1975: 507). За именовање ималаца занимања именица мушког рода суфикс *-ар* се додаје и на именичке и на глаголске основе. У јабланичком говору јавља се 14 пејоративних лексема са овим суфиксом (Жугић 2010б: 225), али нема пејоратива који се односе на човека са каквом говорном карактеристиком. Примери у нашој грађи имају глаголску основу и употребљени су са пренесеним значењем: *клопотар, решетар, чекетар*.

суфикс -ац

Суфикс *-ац* је врло продуктиван суфикс у савременом српском језику. Стевановић у вези са именицама изведеним од глагола са суфиксом *-ац* каже да ређе означавају вршиоца радње или имаоца занимања, „а чешће онога који се у радњи основног глагола на извештан начин истиче“ (Стевановић 1975: 523). Чини нам се да се управо овако могу описати и деривати *брбљавац* и *дрэкавац*. Лексемом *брбљавац* именује се онај који се истиче у брбљању, а лексемом *дрэкавац* онај који се истиче у викању. Уколико је у основи ових деривата радни глаголски придев, ове именице „увек значе вршиоца радње основног глагола или имаоца стања које се тим глаголом означава“ (Стевановић 1975: 524). Управо ово потврђују и наши примери: *вражјилац* је онај који вражи (у конкретном примеру превише прича), а *ћутјилац* би се могао дефинисати као ималац стања које је исказано глаголом у основи. Будући да су деривати *брбљавац, дрэкавац* додавањем суфикса *-ац*, посредно преко придева на *-ав*, изведени од глаголских основа, овде се може говорити о суфиксном деривату *-авац*, а код примера *вражјилац, ћутјилац*, који су изведени преко радних глаголских придева, о суфиксном деривату *-(и)лац*.

суфикс -ач

У савременом српском језику наставак *-ач* је врло продуктиван суфикс којим се граде именице од глаголских основа. Њима се најчешће именују вршиоци радње или имаоци занимања (Стевановић 1975: 530). И у јабланичком говору регистровано је 13 пејоратива са наставком *-ач*, а један се односи и на говор – *излићач* (онај ко истрчава, ко непромишљено поступа, говори и сл.) (Жугић 2010б: 227). И деривати у нашој грађи су глаголског порекла: *дрдњач, рикач*.

суфикс -ина

Поред осталог, суфикс *-ина* је врло продуктиван у грађењу аугментатива од именица мушког рода (Стевановић 1975: 500). У савременом српском

језику најмање је оваквих деривата са глаголском основом и они означавају појмове који су у вези са радњом глагола у основи (најчешће као објекат) (Стевановић 1975: 502). Глаголског порекла је и наш пример *млатина*⁸.

суфикс -оја

Суфикс *-оја* је у савременом српском језику непродуктиван. Граматике српског језика га не региструју, као ни прегледана литература у којој се обрађује проблем суфиксације. У *Обратном речнику* Мирослава Николића само је неколико именица са овим суфиксом и обично су женског рода. Мушког рода су једино лична имена: *Благоја, Драгоја, Милоја*. Будући да се ради о малом корпусу, не можемо говорити о продуктивности овог суфикса у призренско-тимочком дијалекту. Радмила Жугић у јабланичком говору лексема са овим суфиксом не региструје. У нашој грађи су две лексеме: *запрдоја, запрдоја*.

суфикс -ко

У савременом српском језику се именички деривати са суфиксом *-ко* граде посредно преко придева на *-ав* и *-ив* и имају углавном исто значење као и именице са суфиксом *-ац*, које су изведене од истих придева (Стевановић 1975: 485). Клајн сугерише да су ове изведенице пре шаљиве него пејоративне (Клајн 2003: 141). У јабланичком говору суфикс *-ко* је најпродуктивнији у образовању именичких пејоратива за мушка лица (Жугић 2010а: 102). Корпус којим располажемо је мали да бисмо доносили закључке, али потврђује постојање оваквих деривата и то два изведена преко придева: *алапарљивко, брботљивко* и један где је суфикс директно везан за глаголску основу: *мрмљко*.

суфикс -ља

У савременом српском језику нема именица мушког рода образованих овим суфиксом (осим непрозирног деривата: *шепртља*). Међутим, у јабланичком говору је забележено чак 25 пејоратива за мушке особе са суфиксом *-ља*, који у већини имају „семантички еквивалентну вредност са пејоративима на *-ко*“ (Жугић 2010а: 104). Примери у нашој грађи *жвакља, пакља* ту тврдњу не потврђују.

суфикс -оња

„Именице изведене наставком *-оња* означавају појмове, управо бића (животиње и лица) м. рода с особином која се казује основном речју“. Када се односе на људе, употребљавају се фигуративно да би се истакла каква физичка или карактерна специфичност (Стевановић 1975: 505). У јабланичком говору регистровано је 26 пејоратива са овим суфиксом. У нашем корпусу су овакви деривати најбројнији. Регистровани смо три изведенице:

⁸ Уколико и овде није у питању метафора јер је *млатина* у неким говорима просто мотка, а *млати* у *бреву* је честа фраза.

јџцоња, мџтоња, шљампоња, префиксално-суфиксалну твореницу *дођутоња* и сложеницу *тртомџдоња*.

суфикс -ча

У савременом српском језику суфикс *-ча* је непродуктиван у грађењу именица мушког рода. Клајн наводи да је осим мушких хипокористичних имена, са овим суфиксом једино именица *теча* (Клајн 2003: 203). У *Обратном речнику* забележено је неколико сложеница са овим суфиксом, али и један број изведеница: *теча, чича, килча, слинча, мрча, уча*. У јабланичком говору је регистровано 25 пејоративних изведеница са овим суфиксом (Жугић 2010а: 109). Међу нашим дериватима, који се односе на негативне карактеристике у вези са говором, четири имају суфикс *-ча*: *жвџлча, кџња, шљџпча, шљипча*.

суфикс -џија

Турски суфикс *-џија* употребљава се најчешће за извођење именица које означавају носиоце занимања или звања, али и именица које „значе особу са каквом доминантном особином“ (Радић 2001: 20), као и оних „које значе особу са доминантном цртом припадања, потицања, односно учествовања у нечему“ (Радић 2001: 21). Овај суфикс, иако турског порекла, почевши од XVIII века, често се додаје српским основама (Радић 2001: 182), па чак и оним које су релативно нове у језику и које нису лексикографски регистроване (Бугарски 2003: 39–41; Радић 2001: 189). Иако именице са овим суфиксом најчешће припадају творбено-семантичкој категорији *nomina agentis* (имена вршилаца радње), има доста примера у којима је дошло до померања значења па се њима именују особе које „поседују неку особину до презасићења“ (Радић 2001: 184). Такав је и пример у нашој грађи *млатџриџија* (онај који говори којешта, који лупета). Лексемама *галамџија, лџрмаџија* се именује човек који поседује одређену (негативну) говорну особину.

суфикс -ша

У савременом српском језику именице са глаголском основом и суфиксом *-ша* углавном означавају мушка лица „која карактерише оно што глагол у основи значи“ (Стевановић 1975: 535). На исти начин би се могао описати и пример *шљџтша*, само што се у овом случају ради о пренесеном значењу.

суфикс -штина

Пејоративи са суфиксом *-штина* изводе се преко придева и значе исто што и придев у основи (Стевановић 1975: 538). У нашој грађи забележени су примери *мџтавитишина* и *брбљавишина* (са суфиксом *-шина*!) и могу се објаснити на исти начин.

Додајмо на крају да већина наведених надимака има облике за лица женског (*галамџика, дрдњача, жвакла*) и средњег рода (*брбљивче/брбљавче*) и да то представља могућност за проширење нашег истраживања.

Извори

Недељко Богдановић, *Антропографски речник призренско-тимочког говора*, у штампи

Литература

- Бабић 1986: S. Babić, *Tvorba riječi u hrvatskom književnom jeziku*, Zagreb: JAZU.
- Бугарски 2003: Р. Бугарски, *Жаргон. Лингвистичка студија*, Београд: Библиотека XX век.
- Драгићевић 1998: Р. Драгићевић. О српско-хрватским ономотопејским именицама с елементом -т- у суфиксу, *Јужнословенски филолог*, LIV, 121–130.
- Драгићевић 2001: Р. Драгићевић, *Придеви са значењем људских особина у савременом српском језику* (творбена и семантичка анализа), Београд: Институт за српски језик САНУ.
- Жугић 1997: Р. Жугић, Придеви који се односе на човекове особине у говору околине Лебана, *Јужнословенски филолог*, LIII, 153–183.
- Жугић 2005: Р. Жугић, Речник говора јабланичког краја, *Српски дијалектолошки зборник*, LII.
- Жугић 2007: Р. Жугић, Придевски деминутиви за означавање особина човека у призренско-тимочној дијалекатској зони (семантичко-творбени аспект), *Српски језик*, XII/1–2, Београд, 303–319.
- Жугић 2009: Р. Жугић, Семантичко-творбена анализа пејоратива за женска лица у јабланичком говору (југозападно од Лесковца), *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, LIX, бр. 2, Нови Сад, 81–106.
- Жугић 2010а: Р. Жугић, Пејоративи за мушка лица у јабланичком говору образовани суфиксима -ко, -ља, -оња, -ча, *Зборник радова Филозофског факултета*, Косовска Митровица, 97–112.
- Жугић 2010б: Р. Жугић, Пејоративи за мушка лица у јабланичком говору од нископродуктивних суфикса и њихов семантичко-творбени однос према пејоративима са продуктивним суфиксима -ко, -ља, -оња, -ча, *Зборник Матице српске за славистику*, бр. 78. Београд, 219–237.
- Клајн 2003: И. Клајн, *Творба речи у савременом српском језику: суфиксација и конверзија*, Београд.
- Кристал 1996: D. Kristal, *Kembrička enciklopedija jezika*, Beograd: Nolit.
- Мозаик 1972: *Enciklopedijski leksikon Mozaik znanja: srpskohrvatski jezik*, Beograd: Interpres.
- Николић 2000: М. Николић, *Обратни речник српског језика*, Нови Сад: Матица српска, Београд: Институт за српски језик САНУ.
- Радић 1990: П. Радић, О стилским вредностима хибридних изведеница у српскохрватском књижевном језику, *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, XXXIII, Нови Сад, 399–405.

- Радић 2001: П. Радић, *Турски суфикси у српском језику (са освртом на стање у македонском и бугарском)*, Београд: Институт за српски језик САНУ (Библиотека *Јужнословенског филолога*, нова серија, књ. 17).
- Савић Грујић 2013: А. Савић Грујић, Негативна номинација човека мотивисана говором, Путеви и дometи дијалекатске лексикографије, зборник радова са међународног научног скупа, одржаног 12. и 13. априла 2013. године на Филозофском факултету у Нишу, 99–114.
- Скок 1971–1974: Р. Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, Zagreb: Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti.
- Стевановић 1975: М. Стевановић, *Савремени српскохрватски језик I*, Београд:
- Ћорић 1992: Б. Ћорић. Творбено и лексичко значење (наша лексикографска пракса), *НССВД*, књ. 22/2, 257–262.
- Ћорић 2008: Б. Ћорић, *Творба именица у српском језику*, Београд.
- Шкаљић 1966: А. Škaljić, *Turcizmi u srpskohrvatskom jeziku*, Sarajevo: Svjetlost.
- Штасни 2011: Г. Штасни, Номинација човека мотивисана позитивним карактерним особинама, *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, LIV/1. Нови Сад, 167–180.

Ana R. Savić Grujić

FORMATION OF THE WORDS FOR NAMING PEOPLE CONSIDERING NEGATIVE SPEECH FEATURES

The paper recognises and analyses the nominal derivatives used for naming people considering the negative speech features in the Prizren-Timok dialects. The necessary materials have been excerpted from an unpublished work, *Antropografski rečnik prizrensko-timočkog govora* (*Anthropographic Dictionary of the Prizren-Timok Dialect*) by professor Nedeljko Bogdanović. The formative units pertaining to the derivational process have been identified by a derivational analysis. The derivatives formed in the processes of prefixation and suffixation, as well as those obtained by the combination of the two, have been analysed. The research has resulted in the conclusion that the derivation is the dominant process of noun formation. Thus, suffixes, their frequency, productivity and meanings have been thoroughly analysed.

The following are the derivatives formed from a verbal, adjectival and nominal root and suffixes: *-a*, *-ak*, *-an*, *-ar*, *-ac*, *-ač*, *-ina*, *-oja*, *-ko*, *-lja*, *-onja*, *-ča*, *-džija*, *-ša*, *-ština*.

Key words: Prizren-Timok dialect, word formation, anthropographic lexis, negative features, onomatopoeic derivatives, suffixes.